A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2020. július 9.*

„Előzetes döntéshozatal – Hozzáadottérték-adó (héa) – 2006/112/EK irányelv – Az adólevonások korrekciója – Az adólevonási jog módosulása – Adóköteles és adómentes ügyletek céljára egyaránt használt tárgyi eszköz – Adólevonásra jogosító tevékenység megszüntetése – Adómentes ügyletekre vonatkozó maradvány- és kizárólagos használat”

A C-374/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2019. május 13-án érkezett, 2019. március 27-i határozatával terjesztett elő a

HF

és

a **Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: L. S. Rossi tanácselnök, A. Prechal, a harmadik tanács elnöke (előadó), és N. Wahl bíró,

főtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– HF képviseletében M. S. Thum Steuerberater,

– a német kormány képviseletében J. Möller és S. Eisenberg, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Lozano Palacios, J. Jokubauskaitė és R. Pethke, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

* Az eljárás nyelve: német.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.; a továbbiakban: héairányelv) 185. és 187. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a HF és a Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler (Bad Neuenahr-Ahrweileri adóhivatal, Németország; a továbbiakban: adóhivatal) között azon hozzáadottérték-adó (héa) levonásának korrekciója tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelyet HF az általa héamentes tevékenységek céljából üzemeltetett idősotthon mellett működtetett kávézó építése után fizetett meg.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 167. cikke úgy rendelkezik, hogy az előzetesen felszámított héa levonásának joga abban az időpontban keletkezik, amikor a levonható adó megfizetési kötelezettsége keletkezik.

4 Ezen irányelv 168. cikke így szól:

„Az adóalany, amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat az adóköteles tevékenységének folytatása szerinti tagállamban adóköteles tevékenységéhez használja fel, jogosult az általa fizetendő adó összegéből levonni a következő összegeket:

a) a részére más adóalany által teljesített vagy teljesítendő termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás után az ebben a tagállamban fizetendő vagy megfizetett HÉÁ-t.

[…]”

5 Az említett irányelv 184. cikkének szövege a következő:

„Az eredeti adólevonást korrigálni kell, ha az több vagy kevesebb, mint amelyre az adóalany jogosult volt.”

6 Ugyanezen irányelv 185. cikke értelmében:

„(1) Korrekcióra különösen akkor kerül sor, ha az adólevonás összegének meghatározásakor figyelembe vett tényezők a HÉA-bevallás benyújtása után módosultak, többek között meghiúsult beszerzések vagy kapott árengedmények esetén.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve nem kerülhet sor korrekcióra részben vagy egészben kifizetetlen ügyletek esetében, a termék megfelelően bizonyított vagy igazolt megsemmisülése, elvesztése vagy ellopása esetében, valamint a 16. cikkben említett kis értékű ajándékok és minták céljára felhasznált termék esetében

Részben vagy egészben kifizetetlen ügyletek és lopás esetében azonban a tagállamok megkövetelhetik a korrekciót.”

7 A héairányelv 187. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tárgyi eszközök esetében a korrekció ötéves időtartamot ölel fel, beleértve azt az évet is, amelyben a termékeket beszerezték vagy előállították.

A tagállamok a korrekciót azonban a termékek első használatbavételével kezdődő, öt teljes évből álló időszakra is alapozhatják.

Ingatlanok esetében a korrekció számításának alapjául szolgáló időszakot legfeljebb 20 évre kiterjeszthető.

(2) Az éves korrekció a tárgyi eszközöket terhelő HÉA-nak csak egyötöd részére, illetve kiterjesztett korrekciós időszak esetén a megfelelő hányadára vonatkozik.

Az első albekezdésben említett korrekciót az adólevonási jog következő években bekövetkező, ahhoz az évhez viszonyított változásainak figyelembevételével kell elvégezni, amelyben a terméket beszerezték, előállították vagy adott esetben első alkalommal használatba vették.”

A német jog

8 Az Umsatzsteuergesetz (a forgalmi adóról szóló törvény, a továbbiakban: UStG) alapeljárás tényállására alkalmazandó változata szerinti 15a. §-ának (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Amikor azon tényezők, amelyeket az eredeti adólevonás összegének meghatározása során figyelembe vettek, megváltoznak az ügyletek céljára csak egy alkalommal használt tárgyi eszközök első használatbavételét követő öt éven belül, az e módosításoknak megfelelő visszatérítést minden naptári évben végre kell hajtani azon adók levonásának módosítása útján, amelyek a beszerzési vagy előállítási költségeket terhelték. Ami az ingatlanokat – beleértve lényeges alkotóelemeiket is –, az ingatlanokra vonatkozó polgári jogi rendelkezések által szabályozott módosításokat, valamint az idegen telken álló épületeket illeti, az ötéves határidőt egy tízéves határidő váltja fel.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

9 Az alapeljárás felperese egy korlátolt felelősségű társaság anyavállalata, amely héamentes ügyletek teljesítése érdekében egy idősotthont működtet. 2003-ban e társaság egy kávézót létesített ezen idősotthonhoz toldva, amely a látogatók számára egy külső bejáraton, az otthon lakói számára az említett idősotthon éttermén keresztül volt megközelíthető.

10 Az alapeljárás felperese kezdetben azon szándékát nyilvánította ki, hogy az érintett kávézót kizárólag adóköteles tevékenységekhez kívánja felhasználni, mivel e kávézót a nem helyi vendégek számára szánták, nem pedig az idősotthon lakói számára, mivel az utóbbiak feltehetően az étteremben maradnak. A 2006-ban elvégzett első ellenőrzést követően az adóhivatal, lényegében egyetértve ezen bevallással, mindazonáltal lehetségesnek tartotta, hogy az idősotthon egyik lakója sem látogatta és használta az említett kávézót az őt látogató személyekkel. Az alapeljárásban részt vevő felek abban egyeztek tehát meg, hogy a kávézó héamentes használatát 10%-osnak feltételezik. Ez az Umsatzsteuergesetz 15a. §-a alapján a 2003. évet követő évekre vonatkozó korrekcióhoz vezetett.

11 Egy második ellenőrzést követően az adóhivatal megállapította, hogy az alapügy tárgyát képező korlátolt felelősségű társaság a szóban forgó kávézóban nem bonyolított már le áruforgalmat 2009 és 2013 között, 2013 februárjában pedig az erre vonatkozó tevékenységet kijelentették. E megállapítás

arra késztette az adóhivatalt, hogy ezen évek tekintetében az UStG 15a. §-a alapján újabb korrekciót végezzen, mivel e kávézót a legcsekélyebb mértékben sem használták az előzetesen felszámított héa levonására jogosító ügyletek során.

12 Az alapeljárás felperese, miután eredménytelen panaszt nyújtott be az adóhivatal azon határozatával szemben, amellyel szemben második korrekciót rendelt el, keresetet indított az illetékes Finanzgericht (pénzügyi bíróság, Németország) előtt, amelyet ez utóbbi elutasított. Ítéletében e bíróság megállapította, hogy a szóban forgó kávézó adóköteles éttermi ügyletekhez való tervezett használata megszűnt. Amennyiben a külső látogatók nem látogatták a helyiségeket, a használati arányok automatikusan változtak abban az értelemben, hogy e kávézót a továbbiakban kizárólag az idősotthonban lakók használják, így az említett kávézót már 100%-ban csak a héa alól mentes tevékenységek céljára használták.

13 Az alapeljárás felperese felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, arra hivatkozva, hogy bár a szóban forgó kávézót, amely a vállalkozás vagyonának részét képezi, és amely magánhasználatra nem alkalmas, már nem használják adóköteles célokra, ez nem minősül e kávézó használata olyan módosulásának, amely az UStG 15a. §-a szerinti korrekcióhoz vezethet. A használat e hiányát úgy kell értelmezni, hogy az befektetési hiba eredménye. Az a tény, hogy az adóhivatal elutasította az említett kávézó részleges értékcsökkenését, azt bizonyítja, hogy 2009 és 2012 között még fennállt az arra irányuló szándék, hogy a kávézót használják. A szóban forgó kávézóhoz való hozzáférést kizárólag biztonsági okok miatt zárták el. Annak az idősotthonban lakók által történő használata nem nőtt.

14 A kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, többek között a 2018. február 28-i Imofloresmira – Investimentos Imobiliários ítéletre (C-672/16, EU:C:2018:134) utalva, hogy az előzetesen felszámított adó levonásához való jog akkor is fennmarad, ha az adóalany a levonás alapját képező említett eszközöket és szolgáltatásokat később akaratán kívül álló okokból nem is használta fel adóköteles tevékenységei keretében. E helyzethez, ha a termékeket vagy szolgáltatásokat annak ellenére sem használták fel, hogy azokat adóköteles célokra kívánták használni, hasonlónak lehetne tekinteni azt a helyzetet, amikor e termékeket vagy szolgáltatásokat a vállalkozó akaratától függetlenül nem használták.

15 Az említett bíróság megállapítja, hogy a szóban forgó kávézó üzemeltetésének megszüntetése a gazdasági jövedelmezőség hiányából, és így az alapeljárás felperesének kudarcából következik, ami önmagában nem minősül azon körülmények megváltozásának, amely a héairányelv 185. cikkének (1) bekezdése értelmében adólevonási jogot keletkeztetett, mivel e kávézónak az idősotthon lakosai által héamentes tevékenységek céljából történő használata változatlan maradt. Így az említett kávézó héaköteles működtetésre irányuló használata anélkül szűnt meg teljes mértékben, hogy ezen eddigi használat helyébe az idősotthon lakói általi megemelkedett használat lépett volna. Téves jogértelmezésnek bizonyulhat a kávézó használatának ezen hiányát akként értelmezni, hogy immáron kizárólag héamentes célokra irányuló használatról van szó.

16 E körülmények között a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Korrigálnia kell-e az adólevonást a héairányelv 185. cikkének (1) bekezdése és 187. cikke alapján egy olyan adóalanynak, aki az adóköteles használatra tekintettel az előzetesen felszámított héa levonásának jogával egy tárgyi eszközt állít elő (a jelen esetben: egy épület kávézó céljából történő felépítése), amennyiben az előzetesen felszámított héa levonására feljogosító ügyletet (a jelen esetben a kávézó működtetését) beszünteti, és a tárgyi eszközt a korábbi adóköteles használat mértékében már nem használják?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

17 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a héairányelv 184., 185. és 187. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint az az adóalany, aki megszerezte az általa héamentes tevékenységekhez felhasznált, és mind adóköteles, mind pedig adómentes tevékenységekhez való használatra szánt, idősotthon mellett működtetett kávézó építéséhez kapcsolódó héa arányos levonásához való jogot, köteles az eredetileg levont héát korrigálni, amennyiben ezen adóalany e kávézó helyiségeiben minden adóköteles ügyletet beszüntetett.

18 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az adólevonások rendszerének az a célja, hogy az adóalanyt teljes egészében mentesítse valamennyi gazdasági tevékenysége keretében fizetendő vagy megfizetett héa terhe alól. A közös héarendszer így valamennyi gazdasági tevékenység adóterhét illetően biztosítja a semlegességet, függetlenül azok céljától és eredményétől, feltéve hogy az említett tevékenységek főszabály szerint maguk is héakötelesek (2018. július 25-i Gmina Ryjewo ítélet, C-140/17, EU:C:2018:595, 29. pont).

19 A levonási jog érvényesítéséhez egyrészt szükséges, hogy az érintett személy a héairányelv értelmében „adóalanynak” minősüljön, másrészt hogy az érintett termékeket és szolgáltatásokat adóköteles tevékenységéhez használja fel, ugyanakkor az eszköz vagy a szolgáltatások felhasználása vagy tervezett felhasználása csak azon eredeti levonás mértékét határozza meg, amelyhez az adóalanynak joga van, illetve a későbbi időszakok folyamán elvégzendő esetleges korrekciók terjedelmét, azonban nem érinti az adólevonási jog keletkezését (lásd ebben az értelemben: 2018. február 28-i Imofloresmira – Investimentos Imobiliários ítélet, C-672/16, EU:C:2018:134, 33. és 39. pont).

20 A héairányelv 184–187. cikkében szabályozott korrekciós mechanizmus ugyanis szerves részét képezi az ezen irányelvben foglalt héalevonási rendszernek. E mechanizmus célja, hogy elősegítse a levonások pontosságát a héa semlegességének biztosítása érdekében, ami azzal az eredménnyel jár, hogy a korábbi időszakban végrehajtott ügylet csak akkor biztosít levonási jogot, amennyiben azt adóköteles tevékenységhez használják. Így e mechanizmus célja továbbá az, hogy szoros és közvetlen kapcsolatot létesítsen az előzetesen megfizetett héa levonásához való jog, valamint az érintett áruknak és szolgáltatásoknak az adóköteles értékesítési tevékenységekhez való felhasználása között (lásd ebben az értelemben: 2019. március 27-i Mydibel ítélet, C-201/18, EU:C:2019:254, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 A közös héarendszerben ugyanis kizárólag az adóalanyok által az adóköteles ügyleteikhez használt termékek vagy igénybe vett szolgáltatások vonatkozásában előzetesen felszámított adó vonható le. Az előzetesen felszámított adó levonása és az áthárított adó beszedése összefügg egymással. Ha az adóalany által beszerzett eszközöket és igénybe vett szolgáltatásokat adómentes vagy a héa hatálya alá nem tartozó tevékenységre használják, nem kerül sor sem az adó áthárítására, sem az előzetesen felszámított adó levonására (lásd ebben az értelemben: 2018. április 11-i SEB bankas ítélet, C-532/16, EU:C:2018:228, 38. pont).

22 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az alapeljárás felperese megszerezte az alapügy tárgyát képező kávézó levonása után megfizetett héa levonásához való jogot. E jogot először 2006-ban korrigálták, amellyel az adóhivatal az e kávézó építését terhelő héa levonásához való jog terjedelmét az alapügy felperese által nem vitatott becslése alapján 90%-ban állapította meg, amely szerint az említett kávézót 10%-ban adómentes tevékenységekre szánják.

23 A 2009 és 2012 közötti évekre vonatkozó korrekciót illetően, amely az alapeljárás tárgyát képezi, a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy az adóhivatal azt azon megállapítás alapján végezte el, hogy ebben az időszakban az alapügyben szóban forgó kávézóban több adóköteles ügyletet nem

hajtottak végre, így azt immár kizárólag adómentes ügyletekhez használták fel. E körülmény az említett hivatal szerint a héairányelv 185. cikke értelmében vett módosulásnak minősül, amely szükségessé teszi az adólevonás korrekcióját ezen évek tekintetében.

24 A kérdést előterjesztő bíróságnak mindazonáltal kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy a jelen ügyben fennáll-e ilyen módosulás, mivel úgy véli, hogy az adóköteles tevékenység puszta megszüntetése annak a körülménynek tudható be, hogy az említett kávézó adóköteles üzemeltetése gazdaságilag nem jövedelmezőnek bizonyult, és a jelen esetben nem járt az adómentes tevékenység megváltoztatásával vagy növelésével.

25 E tekintetben emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a jelen ítélet 20. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a levonási jog főszabály szerint csak akkor gyakorolható, ha szoros és közvetlen kapcsolat áll fenn az előzetesen megfizetett héa levonásához való jog, valamint az érintett áruknak és szolgáltatásoknak az adóköteles értékesítési tevékenységekhez való felhasználása között. Ennélfogva az olyan tárgyi eszközöket illetően, mint az alapügyben szóban forgó kávézó, ha a héairányelv 187. cikkének (1) bekezdése szerinti korrekciós időszak során megállapítást nyer, hogy e kapcsolat, noha valós volt egy korábbi szakaszban, már megszűnt, főszabály szerint az adólevonás korrekcióját kötelezővé tévő, az ezen irányelv 185. cikke szerinti módosulásról van szó.

26 Másrészt a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az adólevonási jog főszabály szerint továbbra is fennmarad, még ha az adóalany a levonás alapját képező említett eszközöket és szolgáltatásokat később akaratán kívül álló okokból nem is használta fel adóköteles tevékenységei keretében (2018. február 28-i Imofloresmira – Investimentos Imobiliários ítélet, C-672/16, EU:C:2018:134, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben a Bíróság pontosította, hogy ilyen körülménynek között annak megállapítása, hogy az említett irányelv 185. cikke értelmében vett módosulások fennállásának megállapításához elegendő, hogy valamely ingatlan az arra vonatkozó bérleti szerződés felmondását követően a tulajdonosának szándékán kívül álló körülmények miatt üresen álljon, holott bizonyították, hogy ez utóbbinak továbbra is szándékában áll annak adóköteles tevékenységéhez való felhasználása, és e célból megteszi a szükséges lépéseket, a korrekciók területén alkalmazandó rendelkezéseken keresztül a levonási jog korlátozásához vezet (2018. február 28-i Imofloresmira – Investimentos Imobiliários ítélet, C-672/16, EU:C:2018:134, 47. pont).

27 Márpedig a jelen ügyben úgy tűnik, hogy az alapügyben szóban forgó, a kérdést előterjesztő bíróság által ismertetett helyzet érzékelhetően különbözik az ezen ítélkezési gyakorlat alapjául szolgáló helyzetektől.

28 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az említett ítélkezési gyakorlat olyan helyzetekre vonatkozik, amelyekben ha az érintett kiadásokat adóköteles ügyletek megvalósítása érdekében teljesítették volna, ez utóbbiak konkrétan nem valósultak meg, így semmilyen ügyletet nem teljesítettek. Ebben az esetben az e kiadások után megfizetett héa levonásához való jog a jelen ítélet 20. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően szoros és közvetlen kapcsolatban áll a tervezett adóköteles tevékenységek megvalósításával.

29 Ezzel szemben az alapügyben szóban forgó helyzetben a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információkból kitűnik, hogy a 2003 és 2008 közötti első időszakban az alapügyben szóban forgó kávézót ténylegesen azzal a céllal helyezték üzembe, hogy egyidejűleg adóköteles és adómentes ügyleteket is megvalósítsanak, így legalábbis ezen évek között az adóhatóság által meghatározott 90%-os hányad szerint szoros és közvetlen kapcsolat állt fenn az ezen kávézó megépítésekor felmerült kiadások után megfizetett héa levonásához való jog és a tényleges adóköteles ügyletek között, amelyekre azt szánták.

30 Ezen információkból azonban az is kitűnik, hogy a 2009 és 2012 közötti második időszakban, amely az alapügy egyedüli tárgya, az adóköteles ügyletek – bármilyen okból – megszűntek, míg az adómentes ügyletek továbbra is megvalósultak. Ez szükségszerűen azzal a következménnyel jár, hogy a 2018.

február 28-i Imofloresmira – Investimentos Imobiliários ítélet (C-672/16, EU:C:2018:134) alapjául szolgáló ügyben szereplő körülményekkel ellentétben az említett kávézó helyiségei, amelyek egyébként a héamentes ügyletek céljára üzemeltetett idősotthon szerves részét képezik, nem üresek, hanem ettől kezdve kizárólag adómentes ügyletekhez vannak rendelve.

31 Csak akkor lenne más a helyzet, ha – amint arra a német kormány és az Európai Bizottság helyesen hivatkozik – az alapeljárás felperese ezen időszak alatt az említett helyiségeket másként is felhasználta volna héalevonásra jogosító ügyletekhez. Ha a Bíróság rendelkezésére álló iratok alapján nem tűnik úgy, hogy ez a helyzet, a kérdést előterjesztő bíróságnak adott esetben el kell végeznie az e tekintetben szükséges vizsgálatokat.

32 Következésképpen a jelen ítélet 20. és 21. pontjában említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, mivel az alapeljárás felperese által az alapügyben szereplő kávéház építéséhez beszerzett termékeket és szolgáltatásokat 2009 és 2012 között kizárólag adómentes ügyletei céljára használták, aminek vizsgálata azonban a kérdést előterjesztő bíróság feladata, a korábbi szakaszban teljesített ügyletek már nem adóköteles szolgáltatások nyújtására szolgálnak, és ezért azokra az adólevonások korrekciós mechanizmusa vonatkozik. Ilyen körülmények között ugyanis megszűnik a felmerült költségek után megfizetett héa levonásához való jog és az adóalany által később végzett adóköteles tevékenységek közötti szoros és közvetlen kapcsolat, noha az már egy korábbi szakaszban fennállt.

33 Ebből következik, amint az a jelen ítélet 25. pontjában megállapításra került, hogy e körülmények között főszabály szerint fennáll a héairányelv 185. cikke értelmében vett olyan módosulás, amely szükségessé teszi a levonás korrekciójának elvégzését. Az a tény, hogy ez az adóalanyok akaratától független körülményekből ered, önmagában nem kérdőjelezi meg ezt a szükségességet (lásd ebben az értelemben: 2004. április 29-i Gemeente Leusden és Holin Groep ítélet, C-487/01 és C-7/02, EU:C:2004:263, 55. pont).

34 Végül meg kell állapítani, hogy az adósemlegesség elve nem kérdőjelezi meg ezt a megállapítást. Ugyanis az olyan vállalkozás helyzete, amely gazdasági tevékenység céljából beruházást végez olyan gazdasági tevékenység érdekében, amely egyszerre adóköteles és adómentes, és amely mindig adómentes ügyleteket végez, különbözik azon vállalkozás helyzetétől, amely kizárólag adóköteles ügyletekhez kapcsolódó gazdasági tevékenység céljából valósít meg beruházásokat, anélkül hogy e tevékenység végül ilyen ügyletekhez vezetne.

35 A fentiekre tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a héairányelv 184., 185. és 187. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint az az adóalany, aki megszerezte az általa héamentes tevékenységekhez felhasznált, és mind adóköteles, mind pedig adómentes tevékenységekhez való használatra szánt idősotthon mellett működtetett kávézó építéséhez kapcsolódó héa arányos levonásához való jogot, köteles az eredetileg levont héát korrigálni, amennyiben ezen adóalany e kávézó helyiségeiben minden adóköteles ügyletet beszüntetett, ha e helyiségekben továbbra is folytatta az adómentes ügyletek teljesítését, és így e helyiségeket kizárólag ezen ügyletekhez használta fel.

A költségekről

36 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 184., 185. és 187. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint az az adóalany, aki megszerezte az általa hozzáadottérték-adó (héa) alól mentes tevékenységekhez felhasznált, és mind adóköteles, mind pedig adómentes tevékenységekhez való használatra szánt idősotthon mellett működtetett kávézó építéséhez kapcsolódó héa arányos levonásához való jogot, köteles az eredetileg levont héát korrigálni, amennyiben ezen adóalany e kávézó helyiségeiben minden adóköteles ügyletet beszüntetett, ha e helyiségekben továbbra is folytatta az adómentes ügyletek teljesítését, és így e helyiségeket kizárólag ezen ügyletekhez használta fel.

Aláírások